

EU-landene oplyse om dels den offentlige sektors og dels den private sektors (herunder alle forsikringsordninger m.v.) samlede udgifter for hvert af årene 1986-96 i faktiske tal pr. indbygger som procent af de samlede offentlige udgifter og som procent af BNP på områderne a) sygehuse, b) praktiserende læger, c) vagtlæger og d) medicin?»

Begrundelse

Når politikere skal fordele ressourcer i samfundet, er det nødvendigt at vide, hvordan ressourcerne er fordelt lokalt og internationalt, så man opnår et sammenligningsgrundlag. Der ønskes med dette spørgsmål en opstilling over de samlede udgifter på sundhedsområdet for de i spørgsmålet nævnte lande. Er der signifikante områder inden for sundhedsområdet, som ikke er nævnt i spørgsmålet, bedes disse også medtaget i besvarelsen.

Svar (19/7 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Indledningsvis vil jeg gøre opmærksom på, at internationale sammenligninger som dem, spørgeren her ønsker, er forbundet med meget store vanskeligheder, da sundhedsudgifterne ikke afgrænses ens i de forskellige lande. Det tætteste på standardiserede oplysninger på dette område er OECD's opgørelser, der bygger på indberetninger fra medlemslandene. Heller ikke her er der dog fuld sammenlignelighed, idet såvel afgrænsningen mellem sundhedssektoren og socialektoren på den ene side og internt i sundhedssektoren på den anden side afviger landene imellem. Endelig findes der ikke i OECD's materiale oplysninger efter 1993.

I den resterende del af besvarelsen vil tallet for Danmark blive oplyst først efterfulgt af de lande, der havde henholdsvis de laveste og de højeste udgifter.

Med hensyn til udgifterne til sygehuse kan det oplyses, at de offentlige udgifter pr. indbygger i 1986 i Danmark var 622 USD (47 (Portugal), 844 (Norge)). Som andel af BNP var de 3,9 pct. (1,0 (Østrig), 5,1 (Norge)). I forhold til de offentlige sundhedsudgifter udgjorde de offentlige sygehusudgifter 75,6 pct. (17,9 (Østrig), 76,7 (Irland)). I 1993, som er det senest tilgængelige

år, var de offentlige sygehusudgifter 1031 USD pr. indbygger i Danmark (225 (Østrig), 1051 (Island)). Som andel af BNP var de 3,9 pct. (1,0 (Østrig), 4,6 (Island)). I forhold til de offentlige sundhedsudgifter udgjorde de offentlige sygehusudgifter 71,1 pct. (16,0 (Østrig), 87,5 (Irland)).

De private sygehusudgifter pr. indbygger var i 1986 0 USD i Danmark (0 (Island, Norge), 171 (Østrig)). Som andel af BNP var de 0 pct. (0 (Island, Norge), 1,4 (Grækenland, Østrig)). I 1993 var de private sygehusudgifter 0 USD pr. indbygger i Danmark (0 (Island), 1051 (Østrig)). Som andel af BNP var de 0 pct. (0 (Island), 1,8 (Østrig)).

De offentlige udgifter til medicin pr. indbygger var i 1986 43 USD i Danmark (25 (Portugal), 173 (Tyskland)). Som andel af BNP var de 0,3 pct. (0,3 (Finland, Grækenland, Norge), 1,2 (Tyskland)). I forhold til de samlede offentlige sundhedsudgifter udgjorde de 5,2 pct. (4,4 (Norge), 20,2 (Portugal)). I 1993 var de offentlige medicinudgifter 96 USD pr. indbygger i Danmark (58 (Portugal), 260 (Tyskland)). Som andel af BNP var de 0,4 pct. (0,4 (Danmark), 1,0 (Tyskland)). I forhold til de offentlige sundhedsudgifter udgjorde de offentlige medicinudgifter 6,6 pct. (6,6 (Danmark), 16,6 (Portugal)).

De private medicinudgifter pr. indbygger var i 1986 55 USD i Danmark (11 (Portugal), 75 (Island)) Som andel af BNP var de 0,3 pct. (0,1 (Luxembourg), 0,6 (Belgien)). I 1993 var de private medicinudgifter 103 USD pr. indbygger i Danmark (11 (Nederlandene), 166 (Tyskland)). Som andel af BNP var de 0,4 pct. (0,1 (Nederlandene), 0,7 (Italien)).

Det er ikke muligt at fremskaffe brugbare oplysninger med hensyn til udgifterne til alment praktiserende læger ved hjælp af OECD-databasen. Disse oplysninger skal i givet fald indsamles fra hvert enkelt land via ambassaderne.

For Danmark kan det oplyses, at den samlede udgift til alment praktiserende læger i 1989 var 593 kr. pr. indbygger og i 1995 var udgiften 769 kr. pr. indbygger. I forhold til BNP var udgiften 0,4 pct. i såvel 1989 som i 1995. I forhold til de offentlige sundhedsudgifter var udgifterne til alment praktiserende læger 7,3 pct. i 1989 og 7,9 pct. i 1995.

Det har ikke været muligt inden for tidsfristen at opdele udgifterne til alment praktiserende læger på dagtid og vagttid. Disse oplysninger vil senere blive fremsendt direkte til spørgeren.